

A woman in a white dress is running on a beach at sunset. The sun is low on the horizon, creating a bright glow and silhouetting the woman. In the background, there is a lighthouse and a large house with a gabled roof, both reflected in the water. Several seagulls are flying in the sky. The title 'Scheer licht' is written in a large, elegant, purple cursive font in the upper right quadrant. The word 'Roman' is written in a smaller, gold serif font below the title. The author's name 'Annemartien Berkelaar' is written in a teal serif font at the bottom of the image.

Scheer licht

Roman

Annemartien
Berkelaar

SCHEERLICHT

Van deze auteur verscheen eerder bij
Uitgeverij Zomer & Keuning:

Opnieuw beginnen

Annemartien Berkelaar

Scheerlicht

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401915168
ISBN e-book 9789401915175
NUR 344

© 2019 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design
Vormgeving binnenwerk Yvonne Reijsoo, Nyvonco

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Henry

1

‘Juf, ik ben mijn tekening vergeten,’ roept Tim, terwijl hij het klaslokaal in holt. Roos kijkt op van het schrift dat ze aan het nakijken is. De school is al een kwartier geleden uit gegaan.

‘Kijk maar gauw in je laadje, Tim. De tekening is toch voor oma?’ zegt Roos en ze kijkt vriendelijk naar de jongen met de bruine stekeltjes.

‘Ja, we gaan straks naar haar verjaardag en dan krijg ik taart.’ Inmiddels heeft hij de tekening gevonden, waar hij al een paar dagen mee bezig was. Hij wappert ermee naar Roos en rent het klaslokaal weer uit ‘Doei juf, tot morgen!’

Roos kijkt glimlachend door het raam en ziet Tim even later naar zijn vader toe rennen, die op het schoolplein op hem staat te wachten. De vader geeft zijn zoon een aai over zijn bol en bekijkt de tekening enthousiast. Ze kijkt naar het stapeltje met schriftjes dat ze nog te doen heeft. Daarna alvast het programma van morgen even doornemen en de creatieve opdracht voorbereiden. Ze geniet van het werken met kinderen en vooral van de groep vijf die ze dit jaar heeft. De meeste kinderen zijn acht en heel nieuwsgierig naar hoe de wereld in elkaar zit. Dit jaar krijgen ze voor het eerst ook aardrijkskunde en geschiedenis. De verschillen tussen de kinderen worden wat duidelijker en als leerkracht probeert Roos aan ieder kind genoeg aandacht te besteden. Bij de een gaat het nou eenmaal wat sneller dan bij de

ander. Ze staat al heel wat jaren voor de klas, maar het wordt nooit saai. Ze heeft regelmatig verschillende groepen en iedere leeftijd heeft zo zijn charme.

Rond vijf uur stapt Roos op haar fiets. Ze woont in Amersfoort en doet bijna alles fietsend. Haar flat ligt in de wijk Schothorst en dat is twintig minuten van de school. Het is nog warm buiten en ze doet haar jasje in haar fietstas. De oude omafiets, die ze al jaren heeft, doet het nog steeds prima en ze denkt er niet over om deze in te ruilen voor een e-bike, zoals haar zus Merel laatst voorstelde. Roos is een lange, slanke vrouw met een sportieve uitstraling. Ze ziet er met haar licht getinte huid en blonde haar ook jonger uit dan haar tweeënveertig jaar. De blonde haren en haar bruine ogen zorgen voor een opvallende combinatie.

Ze hoeft zich niet naar huis te haasten, zoals voorheen, want haar hond Dixie is een halfjaar geleden overleden. Dixie was een Engelse springer, die veel beweging nodig had. Als ze nu thuiskomt, mist ze haar maatje en haar flat voelt extra leeg. Ze is inmiddels wel gewend aan het feit dat ze gescheiden is, alweer zeven jaar geleden. Maar sinds een maand woont haar dochter Willemijn in Amsterdam en nu is het wel erg stil in huis. Ze haalt de maaltijd uit de koelkast, die ze er vanochtend al in heeft gezet, zodat deze kon ontdooien. Ze stapt even op haar balkon om te voelen of het al lekker is om buiten te zitten. Het is nog wat benauwd dus ze besluit om binnen te eten. Eerst neemt ze een lauwe douche om zich op te frissen. In een katoenen korte broek en een hemdje loopt ze haar woonkamer weer in. De maaltijd warmt ze op in de magnetron en even later zit ze aan tafel te genieten van rijst met doperwten

en kip. Onderwijl leest ze de krant, die haar buurvrouw bij haar in de bus heeft gedaan. Terwijl ze nadenkt over een berichtje dat ze leest over nieuwe plannen om het basisonderwijs te moderniseren, kauwt ze op een stukje kip. Haar ogen dwalen door haar woonkamer. Ze heeft er iets leuks van gemaakt, al zegt ze het zelf. Haar woonsmaak is Scandinavisch, als ze de woonbladen mag geloven, want ze houdt van wit en hout. De vloer is laminaat van vergrijsd eiken. Bij de zithoek ligt een lekker dik kleed voor de ruime, witte bank, waarop veel kussens liggen in de kleuren oker, donkergroen en zachtroze. Een gewaagde kleurcombinatie, maar het werkt. Ze heeft de kussenvertrekken allemaal zelf gemaakt, net als de vouwgordijnen. Met de keuken is ze niet verder gekomen dan de kastdeurtjes vervangen voor deurtjes van berkenhout en een aanrecht van beton. Dat heeft ze ook zelf gemaakt en met hulp van haar zwager op de kastjes gekregen. Ze is heel blij met het resultaat. Volgens Willemijn en Merel komt haar interieur zeker in aanmerking voor een fotoshoot in een woonblad.

Na de maaltijd zet Roos een kop koffie voor zichzelf en gaat naar het balkon. Het is eind september en ze zitten midden in de 'Indian summer,' waar iedereen altijd zo op hoopt na een verregende zomer. Ze verzorgt haar planten door dode bloemen en bladeren te verwijderen. Daarna krijgen de lobelia's, geraniums en petunia's allemaal een flinke plens water. Haar balkon is een kleurige, groene oase. De planten hangen aan de muur en aan het balkonrek, waardoor er genoeg ruimte overblijft voor een tafel en twee stoelen. En een luie stoel met een voetenbankje.

Dan belt Willemijn. ‘Dag mam. Hoe gaat het met je? Lekker gewerkt vandaag?’ Willemijn en Roos bellen iedere dag met elkaar, al zijn het niet altijd hele lange gesprekken. Ze hebben een hechte band en Willemijn weet dat ze haar moeder alles kan vertellen.

‘Ja hoor, al was het behoorlijk warm in het klaslokaal. En veel kinderen hadden meer zin om buiten te spelen dan om aardrijkskunde te doen.’

‘En hoe was je eerste dag op je nieuwe werk?’

Willemijn is vandaag begonnen in de bediening bij een grand café in de stad.

‘Gelukkig heb ik dit soort werk al vaker gedaan en pikte ik het makkelijk op. Het was heel druk met allemaal dames die kwamen lunchen. En rondom de tafeltjes stonden veel tassen met de inkopen die ze hadden gedaan. Ik ben bijna met een groot dienblad vol kopjes en glazen gestruikeld.’ Willemijn moet lachen en Roos ziet het al helemaal voor zich.

‘En zijn je collega’s aardig?’

‘Ik werd ingewerkt door Boris, die er al jaren werkt. Zo’n gesjeesde student die is blijven hangen in het studentenleven.’

‘Tja, dat kan op een bepaald moment best aantrekkelijk lijken. Niet al te veel verantwoordelijkheden en veel lol.’ Roos snapt het wel, maar hoopt dat Willemijn haar studie wel af zal maken.

‘Nou, dat zie ik niet zitten, hoor. Ik wil heel graag met kinderen gaan werken. De horeca is leuk om geld te verdienen, maar niet voor altijd.’ Willemijn is net begonnen met haar studie Pedagogie aan de Vrije Universiteit. Ze geniet met volle teugen van het studentenleven. ‘Zeg mam, ik heb een berichtje van pap gehad. Karin is twee dagen geleden bevallen van een zoon. Hij

vraagt of ik binnenkort langs wil komen.' Haar stem klinkt aarzelend en ook vragend.

Roos is even stil en denkt aan Jasper, Willemijns vader. Ze gunt het haar dochter om goed contact met haar vader te hebben. Dat is altijd zo geweest, maar Willemijn heeft natuurlijk wel het nodige meegekregen van hun pijnlijke scheiding. En ze heeft het verdriet van haar moeder van heel dichtbij meegemaakt. Ook al wilde Roos dit voor haar verbergen, dat lukte gewoon niet altijd.

'Wat fijn voor ze, dan hebben ze nu twee zoons. Het lijkt me leuk voor je om er langs te gaan. En om je vader weer eens te zien.' Roos zegt het op een rustige en vriendelijke toon.

Willemijn is opgelucht, ze wist niet precies of ze haar moeder hiermee zou kwetsen en dat wil ze voorkomen.

'Nou meis, lekker slapen voor straks.' Roos beëindigt het gesprek en blijft voor zich uitstaren. Het is ondertussen gaan schemeren, maar haar gedachten zijn bij het verleden.

Ze kan zich nu bijna niet meer voorstellen hoe haar leven er toen uitzag. Ze werkte al wel in het onderwijs, maar op een basisschool in de chique wijk waar ze toen woonde met haar gezin. Hun huis stond in een laan met bomen en allemaal mooie vrijstaande woningen in het Bergkwartier. Ze was gelukkig met Jasper en hun dochtertje Willemijn. En ze ging ervan uit dat Jasper dat ook was. Tot de dag dat ze thuiskwam van haar werk en Jasper met zijn hoofd in zijn handen op de bank zat. Het bleek dat hij verliefd was geworden op een andere vrouw, die hij via zijn werk had leren kennen. Hij voelde zich verscheurd, want hij hield ook nog steeds van haar. En hij wilde hun dochter Willemijn

geen verdriet doen. Roos had wel gemerkt dat Jasper de laatste tijd wat stiller was en meer teruggetrokken. Hij was een wat introverte man en ze was ervan uitgegaan dat hij het druk had op zijn werk. Als directeur van een zorginstelling maakte hij lange dagen.

‘Ik weet niet wat ik moet doen, Roos. Ik was hier niet naar op zoek, maar het is me overkomen.’ Jasper pakte haar hand en met betraande ogen keek hij haar aan.

Roos voelde zich overdondert en vooral heel bang. Ging ze nu alles kwijtraken? Jasper was haar eerste en enige liefde. Ze kon niet zonder hem. Ze raakte in paniek en schudde haar hoofd. ‘Nee, Jasper, dit kun je me niet aandoen. Wat moet ik zonder jou? En Willemijn?’ Ze wilde alles doen om hem maar bij zich te houden. ‘We komen hier wel doorheen, samen. Wat wij hebben wil je toch niet kwijtraken?’ Ze sloeg haar armen om zijn hals en kroop op zijn schoot. Alsof ze hem op die manier bij zich kon houden.

Jasper werd verscheurd door zijn gevoelens, maar zijn loyaliteit lag natuurlijk bij Roos en Willemijn. Ze voerden een lang gesprek en spraken af dat Jasper alle contacten met Karin zou verbreken. Hij koos voor haar en hun gezin. Ze wilde toen eigenlijk niet weten hoe ver zijn verhouding met Karin al was gegaan, ze wilde de realiteit niet onder ogen zien. De blinde paniek veroorzaakt door de angst om zonder Jasper verder te moeten, maakte haar onredelijk. Het enige wat belangrijk was, was Jasper bij haar houden.

Roos gaat zo op in haar herinneringen, dat ze de tijd is vergeten. Het is ondertussen donker geworden. Echt donker is het natuurlijk nooit op een balkon van een flatgebouw in een stad. Ze ziet de lichten van andere

woningen aan de overkant van de straat, de straatlantaarns branden en er rijden fietsers en auto's over de weg. De rust en stilte van hun huis op de Berg lijkt nu een droom en een ander leven. Toch is ze best tevreden, want ze heeft haar leven helemaal zelf opgebouwd. De school waar ze lesgeeft, staat in een andere wijk met daardoor een ander soort kinderen en ouders. Op deze plek heeft ze het gevoel dat ze meer kan betekenen voor de kinderen. En ze heeft geleerd om zuinig te leven, waar ze vroeger nooit dacht aan hoeveel iets kostte. Dat bevalt haar goed, ze is onafhankelijk en in staat om voor zichzelf te zorgen. De financiële bijdrage die Jasper maandelijks levert, is wel noodzakelijk, want haar parttimebaan in het onderwijs levert een te laag inkomen op om haar dochter goed van te kleden of te laten studeren. Het was haar niet gelukt om een fulltimebaan te vinden.

De volgende dag is het vrijdag en heeft Roos vrij, want ze werkt maar drie dagen in de week, op maandag, dinsdag en donderdag. Haar collega Tineke werkt op woensdag en vrijdag. Hun samenwerking verloopt prima, want ze hebben eenzelfde visie op onderwijs en hoe de zaken in de klas moeten verlopen. Het is heel prettig dat ze op dezelfde lijn zitten, want Roos heeft ook wel meegemaakt dat het lastig is om samen een groep te doen als je totaal verschillend denkt over de manier waarop de klas moet functioneren. Op vrijdag is het markt in de stad en daar gaat ze altijd vroeg heen om uitgebreid en voordelig groente en fruit te kopen. Ook neust ze graag rond bij de stalletjes met stoffen, meubelen en andere creatieve materialen. Roos' grote hobby is het zelf maken van allerlei dingen. Van zelf-

gehaakte pannenlappen tot een vilten hoes voor een smartphone. Op de markt en ook in de kringloopwinkels vindt ze vaak allerlei spulletjes die zij weer kan gebruiken om iets creatiefs van te maken.

Nadat ze heeft gedoucht en een vrolijk zomerjurkje heeft aangetrokken, bekijkt ze zichzelf in de spiegel. Haar blonde haar draagt ze kort en door de natuurlijke slag heeft ze er nooit veel werk aan. Even een beetje wax erdoorheen kneden en het zit weer goed. Meestal draagt ze geen make-up, eigenlijk alleen bij feestelijke gelegenheden. Ze doet de gouden ringen in haar oren en vindt dat het zo maar goed moet zijn. In de keuken maakt ze een ontbijtje. Sinds kort maakt ze haar eigen granola. In een grote glazen pot staat de voorraad die ze vorig weekend heeft gemaakt. Ze ruikt aan de pot, die ze net heeft geopend. Het ruikt heerlijk en het water loopt haar in de mond. Een paar scheppen granola met kwark is precies waar ze zin in heeft. Ze maakt een kop groene thee voor zichzelf en gaat lekker op het balkon zitten. Het is pas halfacht in de ochtend en het is heerlijk fris op het balkon. Vandaag wordt weer een warme dag. Als ze dat zelf nog niet had gehoord op de radio, kon ze het al zien aan de kleding van de fietsers die ze langs ziet komen. Iedereen heeft blote benen en armen, ook al is het nu nog best koel buiten. Ze pakt haar smartphone erbij en leest wat berichtjes op Facebook. Sinds een jaar heeft ze, op aanraden van Willemijn, een account. Ze deed eigenlijk nooit iets met social media, maar volgens haar dochter liep ze echt enorm achter. Eigenlijk vond ze zelf ook dat ze als lerares op de hoogte moest zijn van wat social media allemaal te bieden heeft. Ze vindt het, nu ze eenmaal op Facebook zit, best leuk om dagelijks even te kijken wat er allemaal ge-

beurt, maar in het zelf berichten plaatsen is ze nog niet zo goed. In haar ogen is alles wat ze te melden heeft niet echt de moeite waard. Volgens Willemijn doet ze veel te moeilijk en moet ze gewoon vaker wat posten om er goed in te komen. Dan besluit ze ineens om de daad bij het woord te voegen. Ze maakt een foto van haar balkon, dat er op een foto veel beter uitziet dan in het echt, en plaatst deze op haar account. Ze schrijft er een tekstje bij: *Heerlijk genieten van het mooie nazomerweer in mijn kleine groene oase.*

Terwijl ze verder bladert door de berichtjes van anderen, ziet ze dat ze een paar likes krijgt. En een opmerking van haar collega, Natasja, van school, die schrijft: *Gelijk heb je, Roos. En je balkon is prachtig.* Roos merkt dat ze blij wordt van deze interactie en begrijpt iets beter dat mensen veel tijd doorbrengen op Facebook. Maar dan rukt ze zichzelf los uit haar virtuele wereld en vertrekt om naar de markt te gaan.

2

Willemijn zit in de bus van Pijnacker naar Delft, waar ze de trein naar Amersfoort neemt. Ze denkt terug aan het bezoek aan haar vader en zijn jonge gezin. Het doet nog steeds pijn dat hun eigen eenheid uit elkaar is gevallen, maar het is alweer zeven jaar geleden. Ze kan wel zien dat Jasper en Karin heel gelukkig zijn met elkaar. Ze zou willen dat haar moeder ook eens iemand anders zou ontmoeten. Ze was twaalf toen haar vader bij hen wegging en dat was een leeftijd waarop ze zich heel bewust was van het leven voor de scheiding en het leven erna. Ze weet dat haar moeder haar best gedaan heeft haar pijn en verdriet zo veel mogelijk voor haar verborgen te houden, maar dat lukt domweg niet als je met z'n tweetjes in een flat woont. Willemijn hoorde Roos 's nachts huilen of soms schreeuwen van wanhoop als ze in haar slaapkamer met Merel belde. De eerste periode had Willemijn het gevoel dat ze voor haar moeder moest kiezen en wilde geen contact met Jasper. Jasper was op dat moment zo druk bezig met Karin en met zijn startende relatie, dat hij ook niet veel tijd had voor Willemijn. Na een klein jaar begon Willemijn haar vader te missen. Ze had altijd heel goed contact met hem en kon overal met hem over praten. Haar moeder had zichzelf bijna letterlijk uit een diep dal omhooggehesen, dus het leven leek weer bijna normaal. Behalve dat ze in een heel andere wijk in Amersfoort waren gaan wonen en hun vader naar de Randstad was ge-

trokken. Toen Jasper Willemijn weer eens belde, wat hij iedere twee weken deed, was ze veel toeschietelijker dan eerder. Voor het eerst hadden ze weer een prettig gesprek, waarin ook wat gelachen werd. Langzaam begonnen ze samen aan een nieuw contact tussen hen te bouwen.

Willemijn zit in de bus te appen met haar vriendin, Pien, die nog gewoon in Amsterdam zit.

Nee, ik ga niet mee stappen, want ik ben onderweg naar mijn moeder, schrijft ze terug. Ze krijgt een berichtje met boze en huilende gezichtjes terug en schiet hardop in de lach.

De oudere meneer die tegenover haar zit, knikt haar glimlachend toe. ‘Leuk bericht?’ vraagt hij.

‘Ja, een grapje van een vriendin.’

‘Je bent maar handig met dat ding, hoor,’ zegt hij met een knik naar de smartphone in haar handen. ‘Tja, ik weet niet beter dan dat ik een telefoon heb en er berichtjes op typ.’

Willemijn haalt haar schouders op.

‘Mijn kleinzoon heeft geprobeerd om me ook aan de smartphone te krijgen, maar ik snap gewoon niet hoe dat ding in elkaar steekt. En ik heb eigenlijk ook geen zin om me ermee bezig te houden,’ vertelt hij. Vervolgens haalt hij een dure iPhone uit zijn binnenzak.

‘Dat is wel een mooie smartphone, die u daar heeft. En het is een makkelijke manier om contact te hebben met allerlei mensen. Weet u zeker dat u het niet de moeite waard vindt?’ vraagt Willemijn.

‘Ja, dat zegt hij ook altijd. Misschien moet ik een cursus volgen, want de manier waarop hij het uitlegt, is veel te snel en ik zie gewoon niet precies wat hij doet.’

De man stopt de telefoon weer in zijn jaszak. Ze praten nog even verder en dan komt de bus aan bij station Delft. Vijf minuten later zit Willemijn na te hijgen in de trein, die ze nog net kon halen door een sprintje te trekken. Ze pakt automatisch haar telefoon er weer bij en moet even aan de man uit de bus denken. Wat zou hij nou doen om de tijd te doden?

Eenmaal thuis bij haar moeder gooit ze haar tas neer in de gang en begint al te kletsen terwijl haar moeder in de woonkamer zit. Als Willemijn de kamer binnenkomt, geven ze elkaar een knuffel.

‘Gezellig dat je er bent, Mijne,’ zegt Roos en ze geeft Willemijn een kus op haar wang. Ze drinken lekker samen thee met Willemijns lievelingskoekjes. Op de bank hebben ze beiden hun lange benen onder zich opgetrokken. Het weer is omgeslagen van warm en benauwd naar koud en regenachtig. Van een afstand zouden Roos en Willemijn wel zusjes kunnen zijn. Willemijn heeft het bruine haar van haar vader en de donkere ogen van haar moeder, maar beide vrouwen hebben dezelfde bouw, slank met lange benen. Willemijn draagt haar lange haar in een paardenstaart. Ze laat haar moeder foto’s zien van haar bezoek bij haar vader. Roos bekijkt de kiekjes aandachtig. Ze ziet dat Jasper ouder is geworden, maar zijn gezicht met de scheve lach en de lachrimpeltjes naast zijn ogen is haar nog steeds vertrouwd. Het doet nog steeds een klein beetje pijn dat hij haar heeft ingeruild voor Karin. Al is het hevige verdriet van het eerste jaar na de scheiding gelukkig helemaal verdwenen. Als ze de grijze haren tussen zijn donkere haar ziet, realiseert ze zich dat voor hem het leven met jonge kinderen natuurlijk zijn toelichting is. Maar ze is eerlijk tegenover zichzelf en moet toe-

geven dat hij tevreden en gelukkig lijkt.

‘De baby lijkt precies op Krijn toen hij net geboren was,’ vertelt Willemijn enthousiast terwijl ze door scrolt en een foto van de kersverse baby en zijn broer laat zien. Beide jongens hebben donker haar, net als hun halfzus.

‘Wat vind je ervan om nu twee broertjes te hebben?’ vraagt Roos, terwijl ze de telefoon teruggeeft aan Willemijn.

‘Het is best leuk, als ik daar ben, maar mijn leven in Amsterdam is zo anders, dat ik er eigenlijk nooit echt bij stilsta. Zij en ook mijn vader maken nauwelijks deel uit van mijn leven,’ zegt Willemijn en ze prutst wat aan haar telefoon.

‘Voel jij je daar schuldig over?’ vraagt Roos en ze kijkt Willemijn onderzoekend aan.

‘Nee, eigenlijk niet. Zou ik me schuldig moeten voelen?’ Willemijn kijkt haar moeder verschrikt aan.

Roos schiet in de lach. ‘Nee, natuurlijk hoeft dat niet. Het is een logisch gevolg van de keuzes die er zijn gemaakt. Wie weet dat het in de toekomst weer verandert.’ Ze leunt voorover en geeft haar dochter een klopje op haar dijbeen. ‘Het belangrijkste is dat als je bij Jasper en Karin bent, jij je daar op je gemak voelt. En dat is toch zo?’

‘Jazeker, Karin is ook altijd heel vriendelijk tegen me. Ze heeft me nooit het gevoel gegeven dat ik niet welkom ben.’ Willemijn staat op van de bank en rekt zich uit. ‘Ik ga even naar mijn kamer. Wat is dat trouwens een leuke poncho,’ merkt ze op als haar oog op de kleurige cape valt die over de keukenstoel hangt. Ze pakt hem op en trekt hem aan. De kleuren oranje, bruin en geel staan haar goed.

‘Die heb ik gemaakt voor een collega van school die binnenkort met pensioen gaat,’ vertelt Roos en ze hangt de poncho goed om Willemijns schouders.

Willemijn draait ermee voor de spiegel die aan de deur hangt. ‘Ik vind ’m te gek en zou hem zo willen hebben!’ zegt ze enthousiast en ze trekt de poncho over haar hoofd.

‘Ik wil er ook wel een voor jou maken. Ook in deze kleuren?’ vraagt Roos. Om de poncho echt af te maken, moeten er nog franjes onderaan komen. Dat is een klusje dat ze nu mooi kan doen, voordat ze straks met het avondeten begint.

‘Ja graag. Hoelang duurt het voor je ’m af hebt?’ vraagt Willemijn, terwijl ze in de deuropening blijft staan.

‘Ja, dat duurt wel even, maar ik kan hem met een week of zes wel klaar hebben. Dan heb je iets warmes voor de winter.’ Roos is ondertussen met de bollen wol aan de keukentafel gaan zitten om in drie kleuren franjes aan de rand te maken.

Willemijn loopt nog even naar haar moeder en slaat haar arm om haar schouders. ‘Dat zou tof zijn, mam. Bedankt alvast.’ Ze geeft Roos een zoen op haar kruin.

Roos krijgt er een warm gevoel van en kijkt haar dochter even na, terwijl die de gang in loopt en de deur achter zich dichttrekt. Wat betreft liefdesrelaties heeft ze er misschien een potje van gemaakt, maar de goede band met haar dochter is haar alles waard en daar is ze heel dankbaar voor.

‘Dus daarom dacht ik: een webshop,’ eindigt Willemijn haar verhaal en ze kijkt haar moeder en Merel vol verwachting aan. Ze heeft net de ingeving met hen ge-

deeld, die ze gisteravond kreeg. Roos is zo creatief, die haakt, brei en vervilt wol. Ze maakt kleine praktische dingen voor in huis, zoals onderzetters en sleutelhangers, maar ook omslagdoeken. Volgens Willemijn is er veel belangstelling voor mensen die creatieve, unieke dingen zelf maken.

‘Nou, ik weet het niet hoor,’ reageert Roos een beetje afwerend. Ze voelt er niets voor om met haar spullen te leuren. Het is vooral een uitlaatklep voor haar creativiteit en een manier om op een prettige en nuttige manier haar tijd te vullen. Maar om daar online een eigen winkeltje mee te beginnen?

‘Wat een briljant idee, Mijne!’ roept Merel enthousiast. Merel is de twee jaar oudere zus van Roos, maar ze lijken nauwelijks op elkaar. Merel heeft een krullendos die al aardig grijs begint te worden. In plaats van lang, zoals Roos, is ze klein van stuk en smal gebouwd. Door haar grijze haar en bril lijkt ze ouder dan de vierenzeventig jaar die ze telt. Willemijn heeft soms zin om haar tante eens een flinke make-over te geven. Wie weet gaat het haar nog eens lukken.

‘Ik weet zeker dat het een succes wordt. Die vilten onderzetters die je voor de zomer had gemaakt, wilden al mijn vriendinnen ook hebben,’ vertelt Merel, terwijl ze opstaat en nog eens koffie inschenkt. Roos en Willemijn zijn op de koffie bij Merel en Jakob, die ook in Amersfoort wonen, in de buurt waar Roos eerder met Jasper woonde. Het is een chique wijk met huizen uit het begin van de twintigste eeuw, die bekendstaat als de Berg. Jakob is accountant bij een gerenommeerd bureau in de stad. Hij is bezig in de tuin en de vrouwen zitten met elkaar op het heerlijk schaduwrijke terras achter in de tuin. De hond van Merel en Jakob, Dibbes,

ligt lekker in de schaduw te slapen. De golden retriever is al tien en niet meer zo actief. Roos heeft hem flink geknuffeld toen ze aankwamen. Heerlijk toch, een hond, kon ze niet nalaten om te denken.

‘Nou ja, een paar onderzetter, dat is nog wel makkelijk om te maken. Maar poncho’s, die kosten veel tijd. Hoe zie je dat voor je, Willemijn?’ vraagt Roos en ze kijkt haar dochter aan.

Willemijn bindt haar haren in een slordige knot bijeen en begint te vertellen. ‘Je kunt beginnen op Facebook en met foto’s laten zien wat je allemaal kunt maken. En dat mensen dingen kunnen bestellen. Op die manier kun je onderzoeken of er belangstelling voor is, zonder dat je veel kosten hoeft te maken.’ Willemijn heeft er al over nagedacht. ‘We moeten een goede naam voor je verzinnen en mooie foto’s maken. Daarna komt de rest vanzelf,’ eindigt ze haar betoog en ze neemt een slok koffie.

Merel heeft haar smartphone er al bij gepakt en is aan het rondneuzen op internet.

‘Nou, ik moet er nog eens rustig over nadenken. Je moet niet overhaast aan zoiets beginnen,’ besluit Roos het gesprek. Ze kijkt rond over de goed onderhouden borders van haar zus. Dat mist ze wel, de mogelijkheid om zelf bezig te zijn in een tuin, daar was ze echt dol op. De tuin van Jakob en Merel is in haar ogen een beetje saai, maar dat komt doordat beiden geen echte tuiniers zijn. Ze onderhouden de tuin omdat het er nu eenmaal bij hoort, maar ze hebben er geen passie voor. Het huis met het rode dak en glas-in-loodramen ziet er mooi uit. Het heeft karakter en dat kun je niet zeggen van haar flat uit de jaren zeventig. Maar goed, het heeft geen zin om daar lang bij stil te staan. De flat is van haar

en ze heeft hem helemaal naar eigen smaak ingericht en nu voelt ze zich daar ook thuis. Als ze na een drukke dag op school haar voordeur opent, ervaart ze de geruststelling en de warmte van haar eigen omgeving. Dat gevoel van beschutting en veiligheid, daar draait het om en dan maakt het niet uit of het een driekamerflat is of een villa.

‘Nou, papa is heel blij hoor, met zijn tweede zoon,’ hoort Roos haar dochter vertellen. Willemijn laat de foto’s op haar telefoon aan Merel zien. Merel heeft een frons op haar voorhoofd en Roos ziet dat ze zich moet inhouden om niet iets stekeligs te zeggen. Merel is nog steeds kortaf als het om haar ex-zwager gaat. Volgens haar heeft hij Roos in het ongeluk gestort. Nu zit ze in een flatje, moet ze hard werken en heel zuinig leven, terwijl ze daarvoor een fijn en royaal leven had. Een leven dat Merel nog steeds heeft en waar ze zich soms schuldig over voelt. Ook al probeert Roos haar dat stevast uit haar hoofd te praten. En nu het feit dat Jasper al voor de derde keer vader is geworden, terwijl Merel kinderloos is gebleven, maakt haar nog meer verbitterd.

‘Hmm, ja ik zie het, maar ik vind wel dat Jasper er oud en moe uitziet, hoor.’ Merel kan het niet laten om een zure opmerking te maken.

‘De kleine slaapt nog niet zo goed, dus hebben ze gebroken nachten. Maar dat was met de eerste ook zo en dat ging na een paar weken weer over.’ Willemijn neemt het op voor haar vader. Er ontstaat een wat gespannen sfeer en Merel neemt het zichzelf kwalijk. Jasper blijft toch de vader van Willemijn.

‘Het is wel een schattig kindje hoor en zijn broer, Krijn, ziet er ondeugend uit.’ Merel doet haar best om wat positiefs te zeggen. Dan stapt Jakob naar de tafel

toe en vraagt of ze zin hebben om de net verbouwde garage te bekijken. Met zijn viertjes lopen ze over het gazon naar de garage. Merel is net als haar zus creatief, maar dan op het gebied van bakken. Ze heeft een bedrijfje waarbij ze workshops geeft om cupcakes en kleine taartjes te bakken. Ze geeft de workshops voor kinderpartijtjes, maar ook aan groepen vriendinnen. Het loopt zo goed, dat het de moeite waard was om de schuur te verbouwen tot een mooie workshopruimte. De ruimte wordt uitbundig bewonderd. In het dak zijn drie lichtkoepels geplaatst, waardoor het van een donkere garage in een lichte ruimte is veranderd. Er ligt een grijze gietvloer in en de muren zijn met afneembare muurverf gewit. Langs twee muren zijn diepe, houten planken gemonteerd. Daar heeft Merel al haar benodigdheden op uitgesteld: van keukenmachines tot bakvormen. Ook staan er grote bussen met verschillende ingrediënten, in groen en blauw.

‘Weet je wat het nog feestelijker maakt? Als je een paar slingers van stoffen vlaggetjes zou ophangen,’ bedenkt Roos en ze ziet het al meteen voor zich.

‘Die wil ik wel voor je maken. Dan zoek ik naar een stofje met dezelfde kleuren als je voorraadbussen.’

‘Je hebt gelijk, dat zou het minder klinisch en juist gezelliger maken. Wat lief van je, Roos.’ Merel geeft haar zusje een klapzoen op haar wang. Daarna maken ze nog een wandeling met de hond en lopen ze langs hun oude huis, want dat wilde Willemijn graag. Roos voelt wel wat weemoed als ze naar het huis met de rieten kap kijkt, met de diepe voortuin en oprijlaan. De tuin is wat verwaarloosd en dat vindt ze jammer. Ze had de tuin samen met een tuinman aangelegd en het was haar lust en haar leven. Daarna fietsen Willemijn

en Roos weer terug. Van de mooie villawijk op de Berg, langs het spoor weer terug naar de flat in de wijk uit de jaren zeventig waar ze nu woont. Het verschil is opvallend, maar Roos wil zich er niet druk over maken. Gedachten over gemis en verdriet over een ander leven brengen haar niet verder en ze drukt ze rücksichlos de kop in.

De eenzaamheid van het lege nest is niet makkelijk te verdrijven

Aleen paar weken nadat haar enige dochter Willemijn het huis uit is gegaan, mist Roos haar ontzettend. Ze probeert de eenzaamheid te verdrijven door zich op creatieve projecten te storten. Willemijn vindt dat ze superleuke dingen maakt en oppert het idee om een webshop te openen. Eerst denkt Roos dat niemand daarop zit te wachten, maar dan gaat ze het toch proberen. Het begint al snel te lopen.

Willemijn, die in Amsterdam studeert, ontmoet daar een jongen met wie ze een relatie krijgt. Op de verjaardag van dit vriendje maakt Roos kennis met zijn ouders. Ze wordt meteen smoorverliefd op zijn vader. Dat wil ze absoluut niet, maar ze kan het gevoel niet ontkennen.

Annemartien Berkelaar debuteerde als schrijfster met *Opnieuw beginnen*, dat ook in de Romanserie van Uitgeverij Zomer & Keuning verscheen. *Scheerlicht* is een waardevolle opvolger.

Z&K

ISBN 978 94 0191 516 8 NUR 344

9 789401 915168

www.romanserie.nl